L'accessibilitat, fora de pressupost

L'autor i un amic mostrant les barreres que es troben a les voreres estretes i amb fanals a Montilivi Foto: QUIM PUIG.

Aquest text va dirigit a totes les persones que algun cop han votat o votaran en unes eleccions municipals. Soc veí de Girona, i des de fa un temps, tinc una discapacitat sensorial i física motriu i estic afiliat a l'ONCE. Darrerament, amb ajuda de la tècnica rehabilitadora d'aquesta organització, amb molt d'esforç i voluntat aprenc a desplaçar-me per la ciutat d'una forma mínimament autònoma.

El 12 de juny vaig tenir la sort i l'oportunitat d'assistir com a oient al ple de l'Ajuntament de Girona. Van ser més de quatre hores en què vaig aprendre de tots i cadascun dels participants. Ho recomano a tothom interessat a copsar la gestió consistorial d'allò que ens afecta. Podreu valorar si les persones a qui voteu us representen o no de la manera que penseu que us mereixeu.

Va ser una barreja de diferents sensacions. Em vaig sentir orgullós, joiós i animat per les paraules de moltes persones i sorprès, fins a la decepció, per les d'altres. Com us podeu imaginar, fa temps que no vaig al cinema i va ser com tornar-hi. Fins i tot amb la sensació de poder participar en la pel·lícula. Tot plegat ho vaig viure acompanyat per un mestre que m'ajudava a seguir i entendre el guió de les diferents formacions.

La formació ERC-MES va presentar una moció per avançar cap a una ciutat accessible i inclusiva. Una moció que no comprometia a res més que a tenir voluntat política de tots els grups per treballar junts per a una Girona accessible, independentment del color del partit. Aquesta moció, que tenia el suport dels grups de l'oposició, va ser rebutjada per la majoria del govern, formada per CiU i PSC.

Senyores i senyors que hi van votar en contra, permetin que els adreci unes preguntes per reflexionar:

Com és possible que els sigui tan fàcil votar a favor de derivar milers i milers d'euros d'unes partides pressupostàries a unes altres, i en canvi, no acceptin una moció que només els convida a treballar en equip amb la resta de grups per tal de definir en els propers pressupostos una dotació concreta per millorar l'accessibilitat de les persones que intentem viure amb normalitat a la ciutat de Girona?

Com és possible que no dotin d'una partida pressupostària l'accessibilitat, i quan els demanem alguna millora tinguin la gosadia de dir-nos que no hi ha pressupost?

Com és possible que es quedin tan tranquils amb la negativa a una moció que els convida a treballar per a les persones?

Com és possible que estiguin donant allargues a sol·licituds d'aspectes fonamentals i bàsics per a la convivència entre veïns per tal que tinguin les mateixes oportunitats?

Ja sé que som un col·lectiu minoritari que no generem riquesa ni ocupació. A vegades podem ser vistos com una càrrega i sovint ens queixem, demanem igualtat, justícia social i accessibilitat. Permetin que els digui que sovint els sentim parlar vanagloriant-se del model de societat avançada per a la qual treballen i que, possiblement en

una societat realment avançada i justa, governada amb empatia i previsió, no faria falta presentar una moció com aquesta perquè ja formaria part de l'ordre del dia del ple.

Tinguin present que som persones i que els nostres pares, germans, amics i coneguts quan ens acompanyen sovint pateixen, senten i experimenten en primera persona les dificultats amb què ens trobem a l'hora de travessar un carrer, esquivar un senyal de trànsit, una paperera o un fanal mal col·locat, per posar només uns exemples.

Puc entendre que la votació fos una acció política. És a dir, deu ser difícil acceptar –i votar-hi a favor– una moció humana i solidària presentada per l'oposició. Això em fa pensar en una de les moltes coses que els pares m'han ensenyat: una persona desperta sempre escolta, i procura aprendre dels altres, encara que no siguin amics seus.

La població està envellint i cada cop més persones necessitem una ciutat més accessible. Els donaré un parell de dades recollides del web d'Idescat.

Mentre que en els darrers setze anys la població de la demarcació de Girona ha crescut vora un 26%, el nombre de persones amb alguna discapacitat reconeguda oficialment ha crescut per sobre d'un 59% durant el mateix període.

A la demarcació de Girona hi ha unes 42.268 persones amb alguna discapacitat, i 11.604 ens trobem al Gironès.

Possiblement aprovar aquesta moció hauria estat un exemple i un camí a seguir per molts municipis d'arreu de Catalunya. Però mai ho sabrem!

Com més temps triguem i més excuses fora de lloc donem com a argument, més temps perdrem. Un temps que mai podrem recuperar.

Finalment, vull compartir amb vostès una reflexió personal. Tant de bo hagués tingut l'oportunitat que tenen vostès d'empatitzar i d'ajudar les moltíssimes persones que tenen dificultats abans que m'hagués passat res. Som molts els qui depenem de les seves decisions i de la seva voluntat política.

Mentre els escoltava i aprenia al llarg de la jornada, m'imaginava què passaria si les persones amb discapacitat fossin vostès i els que votéssim fóssim nosaltres. Segur que hauríem valorat d'una forma seriosa i tècnica les seves necessitats. M'he sentit trist, desatès i ignorat. Amb un nus a la gola, m'he dit a mi mateix que si el que m'ha passat no ha pogut amb mi, el fet que vostès no donin suport a una moció tan humana i tan positiva m'ha de fer més fort i més lluitador.

És per això que sobretot vull agrair a tots els membres del consistori la gran oportunitat d'aprendre que m'han donat.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 03-07-2017 Pàgina 10

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1184525-l-accessibilitat-fora-de-pressupost.html